

HAGELBUI

V A N 8 A U G U S T U S .

Het is onzen lezers reeds uit de dagbladen bekend, dat zich Zondag 8 Augustus jl., des namiddags tusschen half zes en zeven uur, boven Utrecht een geweldige hagelbui ontlastte, die groote schade aangericht heeft, vooral aan verbrijzelde vensterruiten. Evenals bij hagelbuien in het algemeen is opgemerkt, had ook deze slechts eene geringe breedte. Zij bewoog zich noordwestwaarts, maar even buiten het zuidwestelijk en het noordoostelijk gedeelte der stad werd geen hagel meer waargenomen, zoodat de geheele breedte der strook, die door den hagel getroffen is, niet veel meer dan twintig minuten gaans heeft bedragen.

De hoeveelheid water, die deels als regen, deels als hagel gevallen is, bedroeg, volgens de meting aan het meteorologisch instituut, van vijf uur tot half zeven, dus in anderhalf uur, 63 liters per vierkante meter, en bij de aftapping van den regenmeter ten tien ure was die hoeveelheid geklommen tot 74.3, d. i. ongeveer $\frac{1}{10}$ van de gemiddelde regenhoeveelheid van een geheel jaar.

De grootte der hagelkorrels was zeer verschillend. Terwĳjl de meeste niet meer dan 10 millim. middellĳn hadden, waren er toch ook vele, welke merkelyk grooter waren. De grootste, die ik zelf gemeten heb,

was 25 millim. lang, 20 millim. breed en 15 millim. dik. Aan het meteorologisch instituut zijn er echter gevallen van 33 millim., en een hagelkorrel, gevallen in den tuin van den heer J. A. VAN EMBDEN in de Maliebaan, werd door dien heer opgenomen, binnen'skamers gebracht en toen gewogen; waarbij het bleek, dat, in weerwil dat die korrel, of liever hagelsteen, door smelting reeds merklijk aan gewicht verloren had, hij toch nog 40 grammen woog.

Wat gedaante en maaksel der hagelkorrels betreft, zoo stemden deze nagenoeg overeen met die van de hagelkorrels, welke den 6^{en} September 1852 te Utrecht vielen, waarvan ik eene beschrijving, vergezeld van afbeeldingen, gegeven heb in den jaargang 1853 van dit Album, blz. 33. Velen waren bolrond, anderen lensvormig, de grooteren ellipsoidisch. In allen bevond zich een witte sneeuw kern van 4 tot 6 mm. in middellijn en bij velen excentrisch geplaatst. Rondom deze kern was de glasachtige ijsmassa gelegen, die het grootste gedeelte van den korrel uitmaakte. Bij eenigen was die ijsmassa nog van een dunne sneeuwkorst omgeven, doch dit was minder regelmatig het geval dan bij de in 1852 gevallen korrels.

Daar ik geen mikroskoop bij de hand had, heb ik niet kunnen nagaan of het ijs uit zeer kleine bevrozen waterdruppeltjes bestond, gelijk mij toen gebleken was het geval te zijn.

P. HARTING.